

Sygn. akt I C 3090/13 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa miasta stołecznego W. Zarządu (...)

przeciwko A. G.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 3090/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 października 2013 roku (data P. Sądu) powód Miasto S. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. G. kwoty 632, 40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 183,60 złotych od dnia 3 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 224,40 złotych od dnia 26 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
- 224,40 złotych od dnia 5 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana w dniach: 18 grudnia 2012 roku, 11 lutego 2013 roku oraz 17 lutego 2013 roku korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Powódka zobowiązała pozwaną do zapłaty kwot: 180 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 3,60 zł, 220 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 4,40 zł oraz 220 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 4,40 zł jednakże pozwana nie uregulowała powyższych należności (k. 1-2).

Przesyłka z zawiadomieniem o terminie rozprawy wraz z odpisem pozwu z załącznikami adresowana na adres pozwanej wskazany w pozwie powróciła z adnotacją Urzędu Poczтового „Mieszkanie zamknięte”.

Strona pozwana nie wniosła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawę celem zajęcia stanowiska w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2012 r. dokonano w linii N 22 komunikacji miejskiej w W. kontroli biletów pasażerów. Jedna z osób kontrolowanych nie miała przy sobie dokumentu przewozowego. Kontroler sporządził wezwanie do zapłaty na

kwotę 183,60 zł., na którą złożyła się kwota jednorazowej należności przewozowej w wysokości 3,60 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 180 zł za jazdę bez odpowiedniego i ważnego dokumentu przewozu.

W dniu 11 lutego 2013 r. dokonano w linii S-1 komunikacji miejskiej w W. na trasie W. S. - (...) kontroli biletów pasażerów. Jedna z osób kontrolowanych nie miała przy sobie dokumentu przewozowego. Kontroler sporządził wezwanie do zapłaty na kwotę 224,40 zł., na którą złożyła się kwota jednorazowej należności przewozowej w wysokości 4,40 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 220 zł za jazdę bez odpowiedniego i ważnego dokumentu przewozu.

W dniu 17 lutego 2013 r. dokonano w linii 33 komunikacji miejskiej w W. na kontroli biletów pasażerów. Jedna z osób kontrolowanych nie miała przy sobie dokumentu przewozowego. Kontroler sporządził wezwanie do zapłaty na kwotę 224,40 zł., na którą złożyła się kwota jednorazowej należności przewozowej w wysokości 4,40 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 220 zł za jazdę bez odpowiedniego i ważnego dokumentu przewozu.

Powyższe wezwania do zapłaty zostały wystawione na A. D.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Okolicznością nie budzącą wątpliwości było, iż w dniach 18 grudnia 2012 roku, 11 lutego 2013 roku oraz 17 lutego 2013 roku doszło do kontroli biletów pasażerów w wyniku czego wystawione zostały wezwania do zapłaty z uwagi na brak odpowiedniego dokumentu przewozu (k.5-7)

Umowa przewozu została unormowana w dziale XXV kodeksu cywilnego jako jedna z umów zobowiązaniowych. Zgodnie z przepisem 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Zgodnie z art. 16 ust 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Zgodnie zaś z § 1 ust 3 regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W. ustalonego w uchwale Nr XXX/596/2004 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 13 maja 2004 roku w sprawie regulaminu przewozu i osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W. (M.. (...) z późn. zm.) za zawarcie umowy przewozu uważa się wejście do pojazdu, a w metrze – wejście do strefy biletowej metra. Pasażer niezwłocznie po zawarciu umowy przewozu zobowiązany jest skasować bilet papierowy lub aktywować bilet zakodowany na (...) Karcie Miejskiej. W razie stwierdzenia w czasie kontroli przeprowadzonej przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe).

Na mocy z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazać należy, że jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła odpowiednich dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (por. wyrok s. apel. we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012r. , (...))

Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności, oznacza to, że ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP

1999/20/662). Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). Zgodnie zaś z art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie powód, na którym spoczywał ciężar dowodu nie wykazał, że pozwana A. G. zawarła z nim umowę przewozu. Na wezwaniach do zapłaty z dnia 18 grudnia 2012 roku oraz z dnia 17 lutego 2013 roku nie widnieją żadne dane adresata tegoż wezwania, a jedynie data, godzina i miejsce wystawienia wezwania oraz kwota koniecznej do uiszczenia należności. Natomiast na wezwaniu do zapłaty z dnia 11 lutego 2013 roku kontrolowany pasażer wskazał w oświadczeniu ustnym adres zamieszkania jako W. (...) / 4 m .15

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że wystarczającym dowodem na potwierdzenie zasadności roszczenia nie jest wezwanie do zapłaty wypełnione przez kontrolera. Dokument ten nie korzysta bowiem z domniemania prawdziwości zawartych w nim informacji.

Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił, do czego był zobligowany zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, że zatrzymaną do kontroli osobą była pozwana A. G.. Na dołączonych bowiem do pozwu kopiach wezwań figuruje nazwisko A. D.. Z zaświadczenia z bazy PESEL-SAD nie wynika, iżby osoba o nazwisku A. G. nosiła kiedykolwiek nazwisko D. . W ocenie sądu powód nie wykazał więc legitymacji biernej pozwanej.

Rzeczą sądu nie jest zaś zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Wobec powyższego, stwierdzić należy, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na udowodnienie swoich twierdzeń zawartych w pozwie z dnia 18 października 2013 roku oraz odpowiedzialność wskazanej w pozwie pozwanej i tym samym brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa.

Z uwagi na powyższe wobec nieudowodnienia żądania i odpowiedzialności pozwanej, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.